Proletari din toate țările uniți-vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII Nr. 15 (367) * Sâmbătă 19 Feb. 1955 * 4 pag. 15 bani

SUB LENTILA MICROSCOPULUI

Ce lume minunată descoperi sub lentila microscopului! Iată, de pildă, o picătură de apă. Când o privești cu ochiul liber pare să fie limpede, dar numai ce-o pui pe placa microscopului și vezi că te-ai înșelat. In picătura de apă se mișcă o mulțime de vietăți, de forme diferite.

Cu lumea aceasta, a vietăților extrem de mici, a făcut cunoștință Mioara Dumitrescu din Focșani de când s'a înscris la cercul de Zoologie și Botanică dela Casa pionierilor. Cele observate și le notează în carnețelul de notițe.

Pregătește-te din timp

Băieții din clasa a IV-a au astăzi o oră cu totul neobișnuită. Nimeni nu-și ia notițe, nimeni nu e ascultat la tablă, iar învățătoarea nu le explică nicio lecție nouă. In clasa a IV-a se discută astăzi despre examene.

— Și-o să ne asculte numai din cele ce am învățat în clasă? — întreabă, cu oarecare îngrijorare, unul dintre băieți.

— Da, numai din cele ce am învățat! — răspunde învățătoarea. Dar trebuie să dați răspunsuri bune, să nu vă emoționați.

Asemenea discuții se duc în multe școli și nu numai în clasa a IV-a ci și în clasa a VII-a. Și e firesc să fie așa. Va trece îndată iarna, va veni primăvara, iar la sfârșitul ei, iată și examenele. Unde mai pui că școlarii din clasa a IV-a și a VII-a vor da examene înaintea celorlalte clase.

Dar cum să te pregătești pentru examene ca să poți da răspunsuri bune? Cum să faci ca să nu te emoționezi? Cel mai bun răspuns la aceste întrebări îl vor da acei școlari care vor lua manualele și vor începe să repete lecțiile de pe primul pătrar. Vor revedea notițele, vor face rezumate pe capitole.

Repetiția pentru examene trebuie de pe acum să-și capete loc în programul zilei școlarului. Pe lângă orele rezervate învățării lecțiilor la zi, trebuie să prevedeți și o oră, două, pentru repetarea materiei. Unele din experiențe la Fizică, la Chimie, la Științele Naturii trebuie repetate și ele în laboratorul sau muzeul școlii.

Nu uitați un lucru. Cunoștințele sunt temeinic însușite atunci când știi să le aplici în viață. Pe lotul școlar, la colțul viu, în excursii, vizite la muzee, căutați să găsiți mereu aplicarea practică a celor învățate.

Repetând lecțiile la timp, reușești să-ți însușești bine cunoștințele; iar când ești stăpânul cunoștințelor tale, n'ai de ce să te temi la examene.

Din școlile noastre

Ce n'aș fi putut povesti ieri

Dacă cineva mi-ar fi spus ieri să scriu despre felul cum ia naștere curentul electric în urma unor anumite reacții chimice, nu știu dacă aș fi putut scri un rând măcar.

Astăzi însă, am avut lecție de Fizică în laborator. Tovarășul profesor a scos din dulap un fel de cutie, dela care porneau două sârme. In cutie se aflau niște bucăți de zinc, iar sârmele duceau la o sonerie.

S'a făcut contactul pentru a închide circuitul. Soneria însă tăcea. Atunci, tovarășul profesor a turnat în cutie acid sulfuric. Soneria a început să sune, întâi mai încet, apoi din ce în ce mai tare.

Am înțeles atunci că electricitatea, care a pus în mișcare soneria, s'a născut în urma reacției chimice dintre acidul sulfuric și plăcuțele de zinc. Am aflat și numele cutiei; se numește elementul Volta.

Toate acestea le-am aflat într'o singură oră. Am fost atent și am înțeles foarte bine. Cred că la toate orele trebuie să fim atenți, fiindcă în fiecare din ele învățăm câte ceva nou.

Petru BLEJUȘCA
cl. a VII-a
Școala mixtă de 7 ani
comuna Lespezi, raionul Pașcani

Biblioteca din clasa noastră

Incepând cu pătrarul al II-lea, ne-am alcătuit în clasă o mică bibliotecă. Acum noi toți citim cărți din biblioteca clasei noastre. Unii pionieri citesc aceste cărți și oamenilor din sat. Așa am găsit-o, într'o Duminică, pe colega mea Pop I. Ana, înconjurată de vreo 20 de oameni, citind povestea „Soacra cu trei nurori" de I. Creangă. Mulți dintre cei adunați în jurul Anei, ca de pildă Maxim Paul, fuseseră analfabeți. Acum a cerut și el cartea ca să citească povestea lui Creangă. Pionierii clasei noastre se mândresc cu această colegă, care ne aduce numai cinste.

Ana Gh. POP
Scoala de 7 ani — Medieșul Aurit
Baia Mare

La kilometrul 113

Munții din zare începeau să îmbrace încet, mantia fumurie a înserării. Crișul luneca îngânând un cântec moțesc ce-l auzise în drumul lui dela o fată. Omătul își topea sclipirile albe. Pe alocuri se amestecase cu noroiul...

Sabina și ceilalți doi colegi care o însoțeau, călcau anevoie prin lapoviță. Aveau trei kilometri de străbătut până acasă. Pe frig, pe soare, pe ploaie, în fiecare zi, făceau drumul acesta. La ei, în Leasa (sat așezat pe un deal înalt cu pământ roditor, la poalele căruia scânteiază beteala Crișului Alb); au învățat patru clase elementare. De atunci, sunt la școala din Hălmagiu toți trei, într'al șaptelea an de învățătură. Dacă nu le-ar fi așa dragă lumina cărții, nu s'ar încumeta să facă mereu, atâta drum.

Copiii se uitau când și când în jos, căutând să calce doar pe loc uscat. Deodată, privirea Sabinei fu atrasă de un sclipăt alb pe linia ferată. Fata se aplecă și privi cu atenție șina.

— Băieți, s'a rupt o bucată din linie.

— Nu-i așa mare ruptura — spuse Popovici Ion.

— Așa-i, nu lipsește mult dar eu cred că din pricina asta se poate întâmpla un accident.

Pe fața celor doi pionieri se lăsă o umbră de îngrijorare.

— Haideți să anunțăm la canton — îndemnă fata cu glasul ei subțire în care se ghicea hotărîrea.

Băieții se uitară unul la altul și apoi iar priviră șina ruptă

— Că bine s'a gândit Sabina măi Romane, hai să fugim până la canton să spunem.

Toți trei începură să alerge. Sabinei parcă îi luaseră foc obrajii. Inima îi bătea cu putere. Când și când, copiii se poticneau de traverse, ori călcau unde era noroiul mai mare. Dar ei nu luau în seamă nimic. Fugeau îndârjit, cu ghiozdanele bine strânse sub braț. Pe drum nu era nimeni. Umezeala începea să li se cearnă prin haine. O perdea deasă de ceață înainta plutind dinspre munți.

Mai era puțin până la canton. Băieții rămăseseră mai în urma Sabinei.

— Măi Romane, grăi Ioan, gâfâind. Eu cred că am fugit degeaba. Nu

poate să fie nicio primejdie pentru Personalul de Brad; linia nu-i așa tare ruptă.

— La fel zic și eu — vorbi Roman obosit.

La canton nu găsiră pe nimeni. Băieții plecară către casă. Erau liniștiți de-a-binelea când au plecat. „Nu se poate întâmpla nimic — îi spuseră ei Sabinei N'ai nicio grijă du-te și tu acasă. Avem lecții de făcut pentru mâine."

Sabina rămase singură. Ii veni în minte accidentul de cale ferată întâmplat mai de mult în fața podului. Atunci era tot iarnă. Mergea la școală însoțită de mama ei. Nu se luminase bine de ziuă încă. Peste noapte, șina se rupsese într'un loc din cauza gerului. S'au răsturnat câteva vagoane ale unui marfar care venea dela Brad, din pricina asta. S'a risipit mult cărbune și cu mare greutate s'a restabilit circulația. Nici atunci nu era ruptă o bucată prea mare din șină...

Sabina Cotoc nu s'a clintit din fața cantonului. Își tropăia ghetele de pământ ca să se mai încălzească. Sub pod, Crișul gemea înăbușit trimițând în jur un curent rece și umed. Sabina tremura de-a-binelea Noroc că nu întârzie să vină cantoniera.

In două cuvinte ea află totul. Sabina îi arătă cât lipsea din șină și cam prin care loc. Gara Hălmagiu a fost imediat înștiințată. Un picher, s'a dus să controleze terasamentul și linia a fost reparată.

Toma Cotoc, tatăl Sabinei, s'a întors seara acasă, dela Brad, unde muncește, cu ochii plini de bucurie. Aflase pe drum de fapta fiicei lui. Au venit și cei din sat să-i aducă mulțumiri Sabinei. Fata își netezea cozile groase, castanii, zâmbea sfioasă și îi privea uimită pe cei din jur. „Pentru ce mi se mulțumește? — se întreba ea. Oricine ar fi făcut la fel, dacă ar fi știut că din cauza unei bucăți rupte din șină, se poate întâmpla o nenorocire". Pe ușă, tocmai intra încă o vecină. In casă năvăli aerul tăios al nopții și ecoul aduse pe aripi șueratul prelung al personalului. Sabina strânse puternic flacăra de mătase a cravatei sale roșii. Auzea parcă pufăitul grăbit și sigur al trenului zburând peste linii. Obrajii i s'au aprins de bucurie: La kilometrul 113 nu se întâmplase nicio nenorocire.

Elena DRAGOS

ZIUA CEFERIȘTILOR

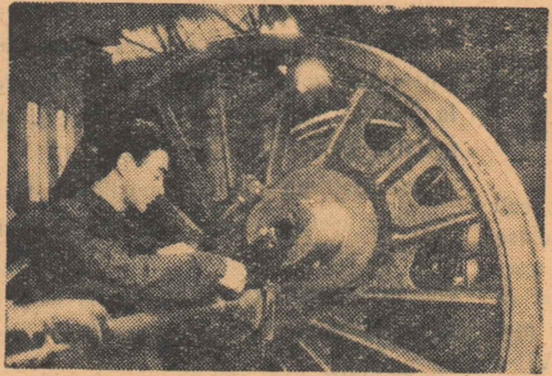
Câte trenuri nu brăzdează țara, dela Răsărit la Apus, dela Miază noapte la Miază zi... Mii de călători ajung cu exactitate la destinație, la familiile lor sau la locurile de muncă. Milioane de tone de marfă sunt purtate dintr'un colț într'altul al țării: grâu către oraș, tractoare către sat, nimereu către fur nale și câte altele... Pe oamenii care îndeplinesc cu cinste această muncă uriașă îi recunoști ușor după uniformele lor, de un albastru închis: sunt ceferiștii. Lor le trimitem cu prilejul acestei zile un cald salut pionieresc!

★ ★ ★

Așa muncesc ceferiștii

● Mecanicul de locomotivă Ștefan Lungu, Erou al Muncii Socialiste, izbutește să facă mari economii de combustibil. Cu cantitatea de combustibil economisită de dânsul, din anul 1950 până acum, s'ar putea transporta, dus și întors, pe distanța București-Mărășești, nu mai puțin de 163 de trenuri!

● In atelierele C.F.R. Timiș-Triaj intrase pentru spălare locomotiva Nr. 140.020. Cu acest prilej, ajustorul utemist Gelu Ciuraru și-a luat angajamentul ca, în orele libere, să repare și armăturile locomotivei, pentru a nu mai fi nevoie de reparații după aceea. Utemistul Ciuraru și-a îndeplinit cu cinste cuvântul.

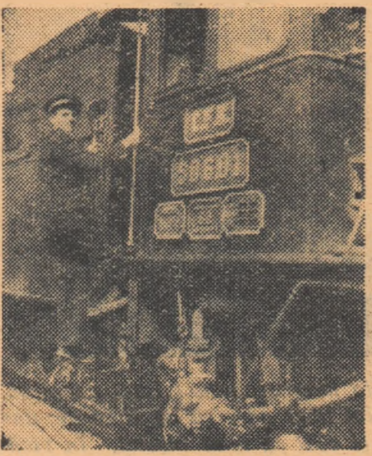
O operație bună e chezășia bunei funcționări a locomotivei. Utemistul Rahieru Mihai, dela Atelierele C.F.R.-Grivița Roșie, cercetează cu atenție o roată înainte de a fi montată la locomotivă.

Intr'o stație

In noaptea aceea de 29 Decembrie 1954, viscolul își întețise volbura, amintindu-și parcă mânia cu care bântuise cu 11 luni în urmă. La stația de cale ferată Dârza, de pe linia București-Ploești, erau de serviciu impiegata de mișcare Valentina Stihi și telegrafista Paraschiva Mihai. Prin această stație trec foarte multe trenuri (câteodată chiar 120 pe zi), și nu-i deloc ușor ca impiegata de mișcare să-l îndrume pe fiecare prin păienjenișul de linii în direcția trebuitoare. Telegrafista ține însă necontenit legătura cu operatorul de circulație din București, care-i anunță destinația fiecărui tren, și astfel impiegata știe din vreme la ce să se aștepte.

Dar în noaptea aceea viscolul defectă firul telegrafic care lega stația Dârza cu operatorul de circulație. Impiegata și telegrafista rămaseră încremenite: cum vor mai ști mersul trenurilor, când și de unde sosesc, încotro se îndreaptă? Dacă se întâlnesc două trenuri pe aceeași linie și se întâmplă un accident? Infrigurate, ele luară legătură cu toate stațiile de pe linia București-Ploești, cerând lămuriri asupra trenurilor care se îndreaptă spre Dârza. Mai mult de 5 ore lucrară astfel. Telegraful țăcănea necontenit, impiegata alerga dela aparatul Morse la peron, primind trenurile și îndreptându-le după lămuririle primite...

Târziu după miezul nopții firul fu reparat, legătura cu operatorul de circulație reluată. Iar a doua zi, impiegata Valentina Stihi și telegrafista Paraschiva Mihai primiră o telegramă de felicitare dela București: pentru hotărîrea și curajul de care dăduseră dovadă într'o împrejurare grea, erau evidențiate pe întreg serviciul de exploatare C.F.R.-București.

Mecanicul Marin Florea, dela Depoul C.F.R. București-Triaj, va remorca acest tren cu tonaj sporit. Să-i urăm drum bun!

O BARCĂ VECHE DE 5000 DE ANI

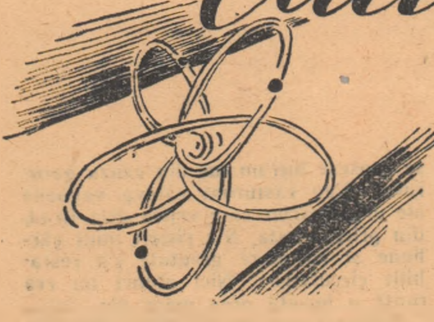
In Egipt, a fost făcută de curând o importantă descoperire. In cursul lucrărilor de construire a unei autostrăzi, în regiunea piramidei lui Keops, a fost descoperită o cetățuie de nisip, lungă de 150 metri și cu ziduri groase de 2 metri. Cum regiunea aceasta este presărată cu comori istorice încă nedescoperite, s'a făcut apel la cunoscutul arheolog Gamal El Malak, directorul întreținerii piramidelor. La început, arheologul a crezut că cetățuia este mormântul faraonului.

După ce însă s'a putut pătrunde în cetățuie, s'a constatat că aici era păstrată „barca sufletului" celui mort. Barca este construită din faimosul lemn de cedru și, deși stă îngropată de 5000 de ani, s'a păstrat în perfectă stare.

Ce caută însă o barcă ascunsă într'o cetățuie de nisip? Explicația este următoarea: Egiptenii credeau că sufletul celor morți urmează drumul pe care îl face soarele în jurul pământului. (In vremea aceea se credea că pământul stă nemișcat, iar soarele se învârtește în jurul lui). Drumul acesta prin „marea aerului", sufletul nu trebuie să-l facă pe jos, ci într'o barcă. De aceea, familia îi construia una, după posibilitățile sale materiale. Este deci ușor de închipuit de ce, pentru faraon, se construise o barcă din lemn de cedru, și încă nu una ci două bărci: una pentru zi și alta pentru noapte.

Lucrările continuă, pentru a se descoperi și alte rămășițe arheologice din acele vremuri străvechi.

Cucerirea atomului

II

de Călin Beșliu

Asistent la Catedra de Fizică nucleară

UN SCURT POPAS

Intr'unul din numerele noastre trecute, ne-am început minunata călătorie cu gândul, în lumea atomilor, în scopul de a vedea cum este construită această lume și ce energii folositoare omului există în ea. Inainte de a o relua, se cade, ca orice explorator, să deschidem „jurnalul de călătorie" și să ne reamintim pe scurt cunoștințele căpătate.

Am văzut că toate obiectele care există pe lume sunt alcătuite din molecule. La rândul lor, moleculele sunt alcătuite din atomi. Toate moleculele cunoscute (sunt sute de mii), dela simpla moleculă a apei și până la moleculele uriașe din corpul omenesc, sunt alcătuite din 92 feluri de atomi. Este la fel cum, cu ajutorul celor câteva zeci de litere ale unui alfabet, se pot scrie zeci de mii de cuvinte ale unei limbi.

Atomul seamănă cu un mic sistem solar, încărcat însă cu electricitate. El are în centru un nucleu încărcat cu sarcini electrice pozitive — protonii. In jurul nucleului, se mișcă cu viteze mari, ca niște mici planete, electronii — încărcați cu electricitate negativă. Numărul de protoni din nucleu este egal cu cel al electronilor. De numărul electronilor depind proprietățile chimice ale atomului respectiv (cu câți atomi de hidrogen se poate combina), cât și felul cum emit radiații (lumină, căldură).

Am văzut însă că în nucleu există, pe lângă protoni, și niște particule care nu au niciun fel de sarcină electrică sunt neutri, cum s'ar zice. De aceea, aceste particule se și numesc neutroni. Atomii celor 92 de elemente cunoscute se deosebesc între ei tocmai prin numărul de protoni și neutroni pe care îi au. Atomul de hidrogen, de pildă, are nucleul format numai dintr'un singur proton. Atomul de heliu are însă doi protoni și doi neutroni, iar atomul de uraniu are 238 de protoni și neutroni la un loc.

Să ne mai amintim de faptul că nucleul cuprinde în el aproape toată materia din atom, căci electronii care se învârtesc împrejurul lui sunt cam de 2000 de ori mai ușori decât nucleul. Intre nucleu și electroni există un mare spațiu. Dacă luna ar fi formată numai din nuclei, așezați unul lângă altul, ar putea să încapă într'o sferă cu raza de numai 56 de metri. Cu toate acestea, greutatea ei ar rămâne aproape aceeași.

Și iată că am ajuns la capătul însemnărilor făcute până acum „în jurnalul nostru de călătorie". Să-l închidem și să pornim mai departe.

ATOMI INRUDIȚI

Ne-am luat cu noi, de data asta, un cântar cum nu există pe lume. Cu acest cântar vrem să vedem dacă toți nucleii aceluiași element cântăresc la fel. S'ar părea că da, doar am văzut că atomii aceluiași element au o structură bine definită. Totuși e mai bine să ne convingem.

Iată-ne aflați într'o moleculă unde se găsesc mai mulți atomi de hidrogen. Să încercăm deci să cântărim nucleii acestor atomi. Aha! uite că am reușit să punem pe platoul cântarului nostru unul din nucleii hidrogenului. Pe cadran însemnăm locul până unde s'a mișcat acul indicator. Dăm drumul acestui nucleu și prindem altul. Dar ce-i asta? Acul indicator ne arată că, deși acest nucleu este tot de hidrogen, cântărește aproape dublu decât celălalt. Să nu fie oare o greșală? Să mai încercăm un nucleu!

Se vede însă că, în călătoria asta, atomii s'au înțeles să ne facă numai surprize. Acest al treilea nucleu cântărește aproape de trei ori mai mult decât primul. Trebuie neapărat să vedem de ce se întâmplă așa!

Să scoatem deci din sacul de călătorie microscopul minunat și să privim prin el, pe rând, cei trei nuclei de hidrogen cântăriți de noi. Iată că am prins în obiectiv primul nucleu. Nucleul acesta este simplu: are un singur proton. Să-l privim pe al doilea. Dar, uite că am găsit deslegarea. Nucleul acesta e ceva mai complicat: pe lângă proton are și un neutron. Cel de al treilea e și mai complicat. Are un proton și doi neutroni.

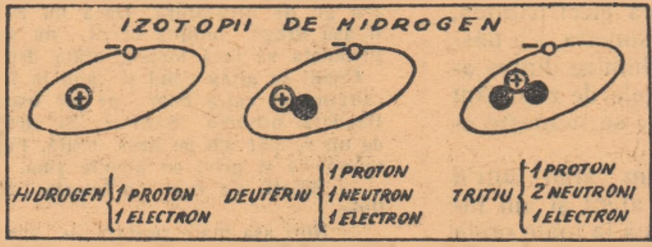
Cum s'ar zice, nucleii aceștia sunt rude între ei. Mai întâi că aparțin aceluiași element: hidrogenul. Apoi structura lor are o asemănare: conțin un singur proton. Singura deosebire e faptul că conțin un neutron sau doi în plus. Aceste rude sunt numite izotopi.

Așa dar, hidrogenul are doi izotopi. Primul, care conține un neutron, se numește deuteriu sau hidrogen greu. Al doilea, cu doi neutroni, se numește tritiu sau hidrogen supragreu. Izotopii au aceleași proprietăți chimice ca și „ruda" lor și, tocmai de aceea, chimiștii nu-i pot separa prin reacții chimice.

Aproape fiecare din cele 92 de elemente chimice sunt alcătuite din izotopi.

MOLECULELE LA TREABĂ

Călătoria noastră de până acum ne-a făcut cunoscută lumea atomului. Dar să nu uităm că noi am pornit în această călătorie nu numai ca să cunoaștem lumea atomului, ci să vedem și ce energii ascunde înăuntrul ei, cum au ajuns oamenii să descopere aceste energii și să le folosească. Dar să lămurim mai întâi ce înseamnă energie.

O minge de fotbal stă pe teren. Zicem că se află în stare de repaos. Se apropie însă jucătorul și o lovește cu piciorul, din toată puterea. Mingea își schimbă locul, oprindu-se în plasă sau în brațele portarului. Ca să ajungă acolo, mingea a trebuit lovită, a trebuit deci ca jucătorul să cheltuiască energie musculară.

Pentru a se mișca, trenul folosește și el o energie: energia dată de forța aburilor, care pune în mișcare pistoanele.

Așa dar, numim energie posibilitatea unui lucru mecanic, adică posibilitatea de a mișca un lucru dintr'un loc în altul. Până nu de mult, oamenii cunoșteau trei feluri de energie: energia mecanică (care produce deplasarea corpurilor), energia termică (căldura) și energia electrică.

Toate aceste energii posedă o minunată proprietate: se pot transforma una în alta. Vom înțelege ușor acest lucru, dacă avem în minte modul cum se produce curentul electric într'o uzină: prin arderea păcurii sau a cărbunelui, se produce căldură (energia termică). Această căldură încălzește apa, transformând-o în aburi, care, sub mare presiune, mișcă turbinele. Energia termică s'a transformat astfel în energie mecanică — rotirea turbinei. Turbinele, prin rotația lor, dau naștere, în dinamuri, curentului electric. Energia mecanică s'a transformat astfel în energie electrică.

Dar cum se naște căldura? Cine dă viață acestei energii?

Să urmărim pentru aceasta ce se întâmplă cu o bucată de cărbune care arde. După cum se știe, cărbunele conține în mare parte elementul carbon. In timpul arderii, atomii de carbon se combină cu atomii de oxigen din aer, dând naștere astfel unor molecule, moleculele gazului bioxid de carbon.

Din această reorganizare a atomilor, prin combinarea carbonului cu oxigen, se naște căldura. Astfel, fiecare gram de cărbune, de bună calitate, cedează prin ardere 8.000 de calorii, adică o energie termică în stare să ridice temperatura a 8 kg. de apă cu 1 grad, sau să ridice până la punctul de fierbere temperatura a 80 de grame de apă.

Dar energia termică mai rezultă și dintr'o altă combinare: a hidrogenului cu oxigenul. Aici atomii celor două elemente, prin combinare, dau naștere moleculelor de apă.

Așadar energia termică rezultă în urma unui proces chimic, în urma rearanjării atomilor în molecule. In acest caz, pentru obținerea energiei termice, suntem legați de rezervele de combustibil (cărbune, petrol etc.) existente pe pământ.

Să ne punem acum întrebarea: dacă din reacțiile chimice, care sunt rearanjări ale atomilor în molecule, apare energia, nu s'ar putea oare obține energie acționând nu asupra atomilor, ci asupra nucleilor lor? Nu s'ar putea obține oare o energie mult mai mare scăzând sau mărind numărul de protoni sau neutroni ai nucleilor? N'ar putea exista niște reacții în care rolul moleculelor să-l joace nucleii atomici, iar energia produsă să fie de natură nucleară?

Răspunsul la aceste întrebări a fost dat de două descoperiri, care au schimbat fața fizicii atomice: radioactivitatea naturală și reacțiile nucleare produse de om.

Vom vorbi despre acestea în viitoarea etapă a călătoriei noastre.

(Va urma)

Răspundem prietenelor din Focșani

Disciplina e necesară în orice domeniu de muncă

(Scrisoare adresată întregului colectiv al clasei a V-a, dela Școala medie de 10 ani, de fete, — Focșani).

Școala noastră de pilotaj se găsea în apropierea unui orășel așezat pe malul Dunării. Mai aveam câteva zile până la brevetare și ne pregăteam cu sârg pentru examen.

In ziua aceea, aveam ca temă să executăm un zbor în zonă. Rând pe rând, elevii urcau în cabină, îndreptându-se cu aparatul spre azurul nesfârșit al cerului.

Iată că a venit și rândul elevului-pilot Ionescu Ion Era unul dintre cei mai buni zburători din grupă. Prindea foarte repede orice manevră făcută de instructor și o executa cu aceeași precizie dela prima încercare. Și de data asta Ionescu execută tema minunat, și așteptam să aterizeze. Avionul făcu însă ocol, apoi dispăru. Abia târziu l-am zărit din nou. Mergea greoi. Ateriză.

Din avion coborî Ionescu Avea fața roșie, plină de sudoare. Instructorul s'a oprit în fața avionului și privi elicea ruptă.

— Cum ai reușit s'o rupi tovarășe Ionescu?

— Am comis o indisciplină de zbor. Să vedeți cum s'a întâmplat. Coborînd spre aterizare, am zărit pe Dunăre un remorcher și un șlep. Oamenii îmi făceau semne cu batistele. M'am simțit tare mândru în acea clipă și am vrut să le arăt o „figură“: am vrut să trec printre remorcher și șlep razant cu apa.

In clipa aceea, parcă-mi pierdusem mințile căci, furat de impresia grozavă pe care aveam s'o fac asupra oamenilor, prin acest zbor, nu m'am gândit că, așa cum e firesc, șlepul este legat de remorcher cu un cablu.Am zărit cablul numai când eram foarte aproape. Să mă ridic în aer nu mai puteam și atunci am încercat să mă salvez trecând pe sub cablu.

Am reușit să trec. Elicea însă a atins apa și s'a rupt. Abia am mai putut ajunge aici pe aerodrom.

Asemenea abateri dela disciplină se pedepsesc foarte grav. Ionescu fusese doar la un pas de moarte. Deobicei, elevul în cauză era îndepărtat din școală.

Ionescu n'a fost îndepărtat, dat fiind că era unul dintre cei mai buni elevi și se afla la primul caz de indisciplină. Dar niciodată, atât el cât și cei care au fost de față, nu vom uita această întâmplare.

★

Am părerea că în clasa voastră, pionierele și școlărițele nu știu ce mare însemnătate are disciplina în viața omului. Tocmai de asta v'am povestit întâmplarea de mai sus. Dar nu numai în aviație e necesară disciplina, ci în toate domeniile de muncă. Eu v'aș propune să faceți o adunare la care să invitați oameni din diferite domenii, care vă pot povesti multe asemenea cazuri. Atunci, cred eu, va înțelege fiecare școlăriță din clasa voastră de ce este atât de important să te deprinzi cu disciplina încă de pe băncile școlii.

Mihai DARIE
Șef de pilotaj

Sunt oare aceștia eroi ?

(Scrisoare adresată pionierei Pășcuț Ștefania, din clasa a V-a, dela Școala medie de 10 ani, de fete- Focșani).

Dragă Ștefania,

Cele ce am să-ți povestesc sunt lucruri triste, despre care îmi vine foarte greu să vorbesc. M'am gândit însă să-ți trimit această scrisoare ca, din citirea ei, să-ți dai seama unde pot duce asemenea acte de „eroism“, de care ai dat și tu dovadă.

...Se sfârșiseră orele de clasă. Pe stradă era mare aglomerație Un grup de școlari se îndrepta spre stația de tramvai La un moment dat unul dintre copii se rupse din grup și o luă la fugă spre stație Sosea un

tramvai de pe linia 26 Cum Grecu Mircea (așa-l chema pe băiat) locuia în strada Unirii Nr. 132, tramvaiul îl ducea până aproape de casă

Dar când Mircea a ajuns în stație, tramvaiul plecase. Băiatul nu se opri însă din fugă și încercă să se urce din mers. Abia a pus piciorul pe scară, că a lunecat și a venit cu capul pe pavaj. Din pricina loviturii, a leșinat și a trebuit să fie dus grabnic la spital.

Un accident mai grav i s'a întâmplat însă lui Bratu Voinescu din strada Elefterie Nr 18. Vrând să facă pe grozavul, a încercat sa traverseze strada în fugă. Tocmai atunci venea în viteză un autoturism Șoferul a pus imediat frână dar... era prea târziu. Mașina a prins sub roată piciorul lui Bratu. Băiatul a fost dus la spital.

Ți-aș putea povesti mai multe întâmplări asemănătoare, cred însă că acestea două sunt suficiente ca să-ți arate unde duce un astfel de „eroism“ Cui folosesc asemenea acte ?

Toată lumea știe că eroi sunt acei oameni care, pentru binele comun, sunt în stare, în anumite împrejurări, să-și dea și viața. Mai sunt eroi acei oameni care, prin munca lor îndârjită, contribuie într'o mare măsură la fericirea comună Cum vezi, este o mare deosebire între adevăratul eroism și așa-zisul „curaj“, de care au dat dovadă copiii de care ți-am povestit.

Eu găsesc că foarte bine au făcut pionierele din clasa ta când au dezaprobat purtarea ta pe stradă, și sunt de părere că fiecare pionier e dator să ia atitudine împotriva acelora care calcă regulile de circulație

Căpitan de Miliție
Aurel BARLUȚIU

Vești pionierești

CONSTRUIND APARATE

— Uite, aici e greșala! N'ai strâns bine șurubul!

Construind aparate, sub îndrumarea tovarășului profesor, pionierii din cercul de electrotehnică, dela Casa pionierilor din Timișoara, învață să aplice în practică cunoștințele lor de fizică.

★ ★

Impreună cu eroii din basme

Pe scena teatrului Pușchin din Oradea, s'a jucat nu de mult piesa „Regina zăpezii“, după povestirea lui Andersen. Piesa a fost pregătită de membrii cercului dramatic al Palatului pionierilor din Oradea.

La a treia bătaie a gongului, cortina s'a ridicat în lumina colorată a reflectoarelor, și am făcut îndată cunoștință cu cei doi copii, Gei și Gerda, care își făceau cuminți lecțiile. Pionierii au jucat atât de bine, încât ne-au făcut și pe noi, spectatorii să suferim, alături de eroi; viscolul, frigul, să îndrăgim cele două ciori, pe cerb, apoi să urîm din suflet pe Regina zăpezii și pe vânzătorul de gheață

Actul final ne-a adus multă bucurie, pentru că cei doi copii se reîntorc la ai lor, iar Regina zăpezii și vânzătorul de gheață sunt alungați departe, pentru totdeauna

Valeriu DAESCU
cl a VII-a
Școala pedagogică mixtă
Oradea

Să aveți o activitate interesantă

(Către conducătoarea de detașament din clasa a V-a)

Cred că ai să te miri foarte mult de faptul că îți scriu tocmai ție. Iți scriu fiindcă îmi închipui că ai multă bătaie de cap cu fetele care fac ștrengării și aș vrea foarte mult să-ți viu în ajutor.

Eu cred că ștrengăriile se nasc acolo unde lipsește o activitate interesantă, care să-i atragă pe copii. De acest lucru m'am convins din propria mea experiență. Deși învăț bine și învățam și înainte bine, am 5 la toate materiile, nu pot să spun că eram cea mai cuminte din clasă. Mă țineam și eu de năzbâtii. Dar uite că anul acesta m'am înscris la cercul de Fizică și la cercul de Foto dela Casa pionierilor. Lunea, de pildă, construim aparate de fizică. Eu și colega mea Opriș Clara am construit un manometru. Am muncit mult, dar aparatul a ieșit o minune, nu alta. A fost dus și la expoziție, împreună cu alte aparate.

Marțea avem cerc „Foto“. Mergem prin celelalte cercuri și, unde vedem că-i mai interesant, țac, am și apăsat pe declanșator. Filmele le developăm apoi în laborator.

E atât de interesantă munca în cercuri, încât uit și de ștrengării și de tot. De asta ți-am scris pentru ca tu să te gândești, să ceri sfatul tovarășei diriginte sau tovarășei instructoare și să organizați și la voi cercuri, jocuri colective. Sunt sigură că activitatea interesantă din cercuri va alunga indisciplina dela voi.

Doina MILITEAN
Școala medie de 10 ani, Nr. 1
Năsăud

Sărbătoare în familie

In toamnă, prin preajma zilei de 13 Noembrie, în clasele a III-a A și B, era vâlvă mare. Câțiva elevi, dintre cei mai buni, se pregăteau să devină pionieri Stăteau chiar și după ore în clasă și-și scriau angajamentele, poate pentru a zecea oară Printre acești elevi se afla și Leon Traubkatz. Milu — cum obișnuiesc părinții și colegii să-i spună. Se învârtea agitat de icicolo și nu-și găsea deloc astâmpăr. Doar aștepta de mult evenimentul, încă de când pășise pentru prima dată pragul Școlii elementare de 7 ani Nr. 5 din Orașul Stalin...

Și iată că ziua așteptată cu înfrigurare a sosit. A sosit, dar nu i-a adus bucuria dorită Fiindcă Milu a întârziat tocmai atunci. Când a ajuns la școală, colegii lui primeau cravatele Milu a înlemnit. A rămas lângă ușă, așteptând.

— Acum nu mai e nimic de făcut, i-a spus după aceea tovarășa instructoare. De ce n'ai venit la timp ? Din ochii lui Milu au izvorît lacrimi. Plângea încet, îndurerat

Cu mare greutate s'a potolit. Dar zile în șir i-a stăruit amărăciunea în inimă. Totuși învăța cu aceeași sârguință și aștepta cu nădejde ziua de 5 Februarie, când se primeau noi pionieri în organizație

★

Milu se trezi puțin mai târziu ca de obicei. Deși nu dormise aproape toată noaptea de frică să nu întârzie cumva, către dimineață ațipise puțin. Observând însă că mama lipsește de acasă, își închipui că plecase din nou la Crucea Roșie, unde era secretară, sau că avea treabă prin vecini. Sări iute din pat și se repezi la fereastră. O deschise și respiră cu placere aerul proaspăt al dimineții Deodată însă își aduse aminte de treburile lui obișnuite, din diminețile când mama lipsea de-acasă. Se îmbrăcă repede și se apucă de lucru. Iși aranja patul, își curăță frumos ghetele, ba, după ce mătură prin casă se apucă să șteargă praful Deși această ultimă treabă era mai migăloasă, cerând mai multă atenție, se strădui s'o facă îndemânatec. Era doar ziua în care urma să-și primească cravata roșie de pionier. Ce i-ar fi spus mama dacă tocmai atunci ar fi spart ceva ? Curând se convinse că odaia e în ordine și, îmbujorat la față, plin de emoție, se opri în fața oglinzii, încercându-și costumul cel nou de pionier. Il ținuse 3 luni în dulap fără să-l fi putut îmbrăca Intre timp mama se întoarse din oraș și, strecurându-se fără să fie observată de Milu în bucătărie, ascunsese o carte legată cu fundiță roșie.

★

Seara, în familia Traubkatz era sărbătoare Mama, foarte agitată, pregătea masa, încărcând-o cu toate bunătățile Friptură de găină, prăjituri și portocale mari, ispititoare. Știa doar bine mama ce-i place lui Milu ! Tatăl și fiul, îmbrăcați în haine de sărbătoare, stăteau în jurul mesei și discutau

— Tăticule, știi ce emoționat eram când mi-au strigat numele ? spuse Milu.

— Da, am văzut, erai cât pe-aci să-ți uiți angajamentul

— Și doar știi cât l-am învățat. Dar dacă m'au strigat chiar primul m'am fâstâcit Dar mai târziu, când am simțit în mână cravata, nu mai știam ce să fac de bucurie Imi venea să sar, să cânt, să alerg. N'am să uit niciodată această zi

— Te cred Milule. N'o s'o uităm nici noi, mama și cu mine. Dar tu va trebui să te porți, de aci înainte ca un adevărat pionier. Fii prieten mai apropiat cu colegii tăi ajută-i și unde nu vei reuși singur, te vom ajuta și noi. Și încă un lucru : Iți aduci aminte de ziua de 13 Noembrie ?

— Milu își lăsă ochii în jos și răspunse încet tatălui :

— N'am fost făcut pionier, pentru că am întârziat la adunarea festivă.

— Și tu te-ai supărat, ai plâns și te-ai simțit nedreptățit, Nu-i așa ? Il complectă tatăl, pe un ton dojenitor. Ține minte, pentru totdeauna Disciplina, sinceritatea și modestia îi caracterizează pe pionieri, ori unde ar fi ei Pe stradă, la școală și acasă...

După ce termină masa, familia se duse la culcare. Milu adormi într'un târziu și el ținând în mâini cartea „Căpitan la 15 ani“. Darul mamei pentru fiul ei care devenise pionier.

Irma CSIKI

Suntem cu voi, tineri din colonii

Printre cele mai ruşinoase pagini ale istoriei ţărilor capitaliste, se află şi cele ale politicii lor de asuprire colonială. Paginile acestea de o cruzime fără seamăn, sunt scrise cu sângele popoarelor paşnice din colonii. Pe unde au trecut colonizatorii americani, englezi, francezi ori alţii, au lăsat în urma lor mizerie şi lacrimi, robie şi pustiu; dar şi ură, ură aprigă, de nestins.

Dar oricât s'ar strădui imperialiştii să împiedice asta, zilele noastre vestesc sfârşitul robiei coloniale.

...In anul 1946, la 21 Februarie, marinarii indieni dela Bombay au înălţat drapelul rezistenţei împotriva colonialismului. Drapelul acesta a strâns în jurul său milioane de tineri din colonii. Tineretul a hotărît ca 21 Februarie, al fiecărui an, să însemne o zi de luptă împotriva colonialismului şi de solidaritate cu tineretul din colonii. Nici avioanele americane, nici tancurile englezeşti, nici gloanţele franceze nu reuşesc să înfrângă dârzenia celor care se ridică împotriva colonialismului. Dimpotrivă, în locul fiecărui luptător căzut, se ridică alţii şi alţii cu miile.

Coloniile luptă! Şi dreptatea nu poate fi învinsă. Cea mai mare colonie din câte au existat, China, s'a eliberat, devenind stăpână pe soarta sa. Astăzi marea Republică Populară Chineză se află alături de Uniunea Sovietică, în fruntea luptei pentru pace şi fericire. Biruinţa istorică a celor peste 600 de milioane de Chinezi îi însufleţeşte pe toţi cei care năzuiesc spre libertate.

In ani de zile de război sângeros, armata franceză n'a reuşit să înfrângă lupta pentru libertate a vietnamezilor. Şi asta pentru că împotriva armatei imperialiste se aflau nu numai eroicii luptători vietnamezi, dar şi poporul francez, toate popoarele de pe glob.

Flacăra luptei anticolonialiste arde mai vie ca oricând, în Africa, în Asia, în America de Sud, pe fiece bucată de pământ unde colonialiştii stăpânesc încă.

Peste tot arde pământul sub tălpile colonialiştilor. Manifestaţia aceasta din Africa de Sud, e un crâmpei din marea luptă a popoarelor din colonii. Lupta va fi victorioasă, pentru că de partea ei se află toţi oamenii cinstiţi din lume.

Lipsiţi de medici, lipsiţi de medicamente, mii de negri din Congo cad în fiecare an seceraţi de boli. Această fotografie grăieşte singură despre toată mizeria vieţii din colonii. E un document nemilos care condamnă sălbăticia imperialiştilor. Şi câte fotografii de acest fel pot fi făcute în fiecare colonie!...

Participaţi la concurs!

Revista „Cravata Roşie" organizează un concurs de lucrări literare, desene şi jocuri pentru pionieri şi şcolari, cu tema „Viaţa nouă a satului în R.P.R.".

Concursul a început la 1 Februarie 1955 şi se termină la 15 Aprilie 1955. Rezultatele se vor publica în luna Iunie 1955.

Condiţiile de participare sunt următoarele: începând cu data de 1 Februarie, toţi pionierii şi şcolarii care vor să participe la concursul de lucrări literare şi desene, vor trimite, până la 15 Aprilie 1955, scurte povestiri, schiţe, poezii, reportaje, desene, cuprinzând subiecte legate de muncile agricole de primăvară, ajutorul dat de pionieri şi şcolari în campaniile agricole şi la creşterea animalelor şi păsărilor; vizitarea unor expoziţii agricole şi zootehnice; realizările pionierilor şi şcolarilor pe loturile şcolare agricole, precum şi alte subiecte la libera alegere.

Acelaşi concurent poate trimite şi lucrări literare, şi desene, precum şi deslegări de jocuri.

Concursul de jocuri va consta în publicarea în numerele revistei „Cravata Roşie" din Februarie, Martie şi Aprilie a unei pagini de cuvinte încrucişate, monoverbe, triverbe, criptografii etc. Participanţii la acest concurs vor trimite deslegările în timpul cel mai scurt, după primirea fiecărui număr al revistei, până la 30 Aprilie 1955.

Cele mai bune lucrări literare, desene şi jocuri, vor fi premiate astfel:

Premiul I — Un aparat fotografic

Premiul II — O minge de volei

Premiul III — Un joc de şah.

30 de menţiuni cuprinzând volume din „Biblioteca Şcolarului".

Tuturor câştigătorilor li se va da un abonament pe 1 an la revista „Cravata Roşie".

Vă amintim că lucrările literare, desenele şi deslegările de jocuri trebuie trimise pe adresa: Revista „Cravata Roşie" — Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin" — Bucureşti, specificând pe plic: PENTRU CONCURS.

Armata Sovietică scut al păcii

Asediul

Noaptea trecu relativ liniştită. Nemţii luminau neîncetat tancul cu rachetele, dar nu se încumetau să pornească la asalt.

Dimineaţa, nemţii aduseră un tun antitanc. Dar servanţii lui fură nimiciţi pe dată de focul de mitralieră al tanchiştilor. Moralul asediaţilor crescu. Un singur lucru îi chinuia nespus de mult: setea. Nu le rămăsese decât apa din bidoane. Era însă nevoie de ea pentru a spăla rănile lui Paşinin şi pentru a-i da de băut, fiindcă pe el setea îl chinuia mai mult decât pe ceilalţi. Din fericire, seara se porni o ploaie torenţială. Apa, care se scurse în şanţul de tragere, era murdară, amestecată cu ulei, dar tanchiştii o băură cu plăcere. Apoi umplură toate vasele pe care le aveau la îndemână.

In noaptea aceea, tanchiştii dormiră cu rândul.

Dimineaţa, Mitrofanov numără muniţia rămasă. Mai aveau patru încărcătoare de mitralieră, incomplete, nouă grenade şi douăzeci şi cinci de cartuşe de pistolet.

Fură nevoiţi să lase pe nemţi să se apropie la douăzeci şi cinci —treizeci de metri şi să tragă numai la sigur.

Hitleriştii încercau să termine în orice chip cu tancul „C.V." Bovt observă un subofiţer neamţ care se apropia târîş, cu un bidon de benzină. Cu un foc de pistolet Bovt ucise pe fascist, iar cu un alt foc găuri bidonul.

— Nu vin ai noştri. Probabil că nu pot răzbi — spuse încet Haibullin. Mitrofanov se uită la faţa înegrită, trasă, a conducătorului.

— Haibullin — strigă el deodată. Ce înseamnă asta! Ţi-a crescut barba ca la un drac şi nici că-ţi pasă!

Şi intră în tanc după trusa de bărbierit.

După ce se bărbieriră, tanchiştii se priviră cu plăcere. Simţeau parcă o uşurare în suflete. Următorul atac al nemţilor fu respins cu şi mai multă siguranţă şi vioiciune.

Şi totuşi veni şi desnodământul. El începu în cea de a patra noapte. Sub protecţia întunericului, fasciştii aduseră un tun. Apoi deasupra tancului „C.V." se înălţară, din toate părţile, rachete albe.

In timpul acesta, întregul echipaj în afară de Paşinin, se afla sub tanc. Tunul greu, trase dela mică distanţă. Proiectilul străpunse blindajul şi explodă în tanc. Tancul luă foc. Carburantul din rezervor începu să curgă în şanţul de tragere. Din fericire acesta nu era în cantitate prea mare. Mitrofanov şi Bovt începură să tragă asupra servanţilor tunului german.

De sus, se auzi slab un foc singuratic de pistolet. Mitrofanov şi Bovt traseră cu urechea şi îşi dădură seama că ceea ce auziseră nu fusese o părere...

Ceva îl lovi pe Bovt în cap şi el căzu. Vag, ca în delir, auzii cum undeva, aproape de tot, explodară grenade şi văzu cum sub tanc apărură ţevile automatelor nemţeşti.

...Când Bovt îşi veni în fire, tancul tot mai ardea deasupra lui. Pe fundul şanţului de tragere, zăceau cei trei tovarăşi morţi. Ii pipăi; trupurile li se răciseră. Bovt se târî cu greu afară din şanţ.

Nu văzu niciun neamţ în jur. La început, acest lucru îl miră, dar apoi îşi dădu seama că plecaseră, crezând că tot echipajul tancului fusese nimicit.

★

Bovt ajunse târîş la limita noastră dinainte, când se luminase de-a-binelea. Ne povesti amănunţit şi pe îndelete istoria asediului: nu voi să plece la punctul medical înainte de a povesti totul. După ce termină, stăpânindu-şi slăbiciunea cumplită care abia acum începea să se manifeste din plin, adăugă:

— Notaţi cele făcute de noi.

Şi dictă comandantului de companie Belov: „In patru zile de luptă, echipajul tancului comandat de locotenentul major Mitrofanov, compus din cinci oameni, a distrus în total zece cazemate inamice, opt tunuri, o baterie de aruncătoare, nouă mitraliere şi mai bine de o companie de puşcaşi!"

Fragment din cartea „Pentru patrie! Pentru Stalin!"

ARMATA SOVIETICA

SERGHEI SMIRNOV

Mândria noastră eşti, curajul şi tăria;
Istoria o spune
răspicat
Tu ai trezit la viaţă oamenii şi glia
Şi linişte căminelor ai dat.

Dintr'ale Volgăi stepe, pas cu pas,
Ai mers pe al victoriilor
drum.
Din zvastică doar ţăndări au rămas
Şi Reichstagul s'a năruit în scrum.

Şi-au cucerit flăcăii drept prin luptă
Să se întoarcă iarăşi
la cosit,
La holda cea din soare ruptă,
La lucrul lor obişnuit.

Noi azi turnăm oţel, arăm, clădim.
Duşmanul stă la pândă
şi e tare.
Dar tu eşti mai puternică, o ştim
Aşa cum raza'n beznă
e biruitoare

Tu stai de veghe'n fiecare clipă
Şi'n inimi calm, dârzenie
pătrunde.
Nădejdi fierbinţi popoarele'nfiripă:
Războiul în bârlog se va ascunde!

In româneşte de V. MANUCEANU

In timpul vostru liber

ŞARADE

IL GĂSEŞTI ŞI LA PALTON...

Straşnic
Partea'ntâia
Cântă
(Insă nu la bal sau nuntă).
E format din oameni mulţi...
Ce plăcut e să-l asculţi!
Partea a doua
Fluviu este
Minunat, ca din poveste;
Despre plaiul lui de vis
Şolohov romane-a scris.
Partea a'ntâia
Şi-a doua parte
Impreună adunate —
(spune un svon) —
Le găseşti şi la palton
(c../..n).

MĂ AMENINŢĂ CU'N AC...

Partea întâia e o hârtie,
Ce ţi-o dă la librărie
Când ai cumpărat ceva —
Preţul e trecut pe ea...
Partea a doua
E un obiect,
Poate fi
Şi un colet;
Gratis ţi se înmânează,
Când amicii te serbează!
Amândouă părţi... lung zboară,
Bâzâind din aripioară;
Aş voi să-l spun, dar tac,
Căci m'ameninţă cu'n ac!
(b../..r)

Al. Dinu IFRIM

Redacţia şi administraţia Bucureşti Piaţa Scânteii tel. 7 61 00, 7 60 10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100 114. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin"